

Ο Πρύτανης του Μεσονυκτίου

Έμεινε μόνος σε μια καρέκλα για πολλές μέρες έξω από το Πρυτανείο. Ο μοναχικός κάου-μπόου του Πανεπιστημίου των Πατρών έσυρε σιωπηρά τη διαμαρτυρία του έξω από την κατάκλειστη πόρτα του μεγάλου των αποφάσεων, σε μια κραυγαλέα χειρονομία απελπισίας για τα τεκταινόμενα.

Έμεινε εκεί μόνος κι έρημος, κτυπητή παραφωνία στην ομαδική υστερία της εθνικής παραφροσύνης για τα ανούσια, φιγούρα γραφική στο μεγάλο παζάρι των μικρών μας αναζητήσεων.

Εκατοντάδες χιλιάδες μάτια και αυτιά έμειναν σφαλιχτά κι άλλα τόσα χείλη σφραγισμένα ερμητικά, μπροστά στη θέα και την κραυγή ενός Πρύτανη ελληνικού Πανεπιστημίου που περιμένει ανήμπορος για μέρες στο προαύλιο του ναού της γνώσης. Και ως θέαμα και ως είδηση και ως συμβολισμός, το συμβάν δεν έβγαλε από το πολυπληθές κοινό ούτε γέλιο ούτε κλάμα.

Ήταν η αμηχανία μπροστά στο απροσδιόριστο και το αναπάντεχο; Η απορία μπροστά στο εξωφρενικό και το αναπόφευκτο; Ήταν η απάθεια μπροστά στο αναμενόμενο; Ο κυνισμός μπροστά στο μη ανατρέψιμο;

Ποιά η λογική και η ερμηνεία, ποιό το περιεχόμενο και η απορία της συμβολικής αυτής πράξης; Ποιός ο αποστολέας και ποιοί οι παραλήπτες του μηνύματος; Ποιά η πρόθεση και ποιό το τίμημα του απονενομημένου διαθήματος;

Συμβαίνει άραγε τίποτε στο βασίλειο της Δανιμαρκείας ή όλα είναι σπασμωδικές φευγαλέες κινήσεις στο θέατρο του παραλόγου;

Μήπως σύντροφοι και συμπολίτες έχουμε μεσάνυκτα σε τούτη τη χώρα και δεν το ξέρουμε;

Από τη διεύθυνση